

ANJV'er gaat op zoek naar

'links-onafhankelijken'

Henri van Schijndel maakt deel uit van de drie leden tellende ANJV-vertegenwoordiging in de delegatie. Zijn organisatie behoort tot de eerste en oudste deelnemers aan het festival maar besloot in de tweede helft van de jaren zestig niet meer te gaan.

De aanwezigheid van Suhartogezinde jongeren en de dubbelzinnige houding van de Oosteuropese landen ten aanzien van Indonesië, het ontbreken van Chinese en Israëliische jongeren en de ontwikkeling in de CPN, die haar internationale contacten overwegend bevroor, waren hiervoor de belangrijkste beweegredenen. De ANJV'ers hadden bovenal de indruk dat het festival werd gebruikt voor internationaal politieke doeleinden die spoorden met het Sowjet-beleid. Niet weinig werd geprobeerd de jongeren te dwingen tot een keuze voor de Sowjet-Unie en tegen China.

Dit keer zal het ANJV weer deelnemen en volgens Van Schijndel zijn daar in zijn organisatie nauwelijks problemen mee. De brede samenstelling van de delegatie, de mogelijkheid om eigen informatie mee te nemen en kleinschalige bijeenkomsten te organiseren gaven de doorslag. De Suhartogezinde jongeren zullen er weer zijn, aanwezigheid van Chinese waarnemers is voornamelijk onduidelijk, Israëliische jongeren zullen er zijn, al is die delegatie uitsluitend samengesteld uit Moskou-gezinde jongeren.

Een deel van de oorspronkelijke bezwaren blijft bestaan maar het

ANJV heeft de kans om aan een dialoog deel te nemen, onder gunstiger voorwaarden dan ooit, zwaarder laten wegen. Bovendien is de kans dat het festival gebruikt wordt als speelbal in de internationale politiek gering.

Van Schijndel wil van zijn aanwezigheid in Moskou vooral gebruik maken om contact te zoeken met vertegenwoordigers van organisaties die je met het, sinds enige jaren, links-onafhankelijke ANJV zou kunnen vergelijken. Van deelname aan discussie over racisme heeft hij hoge verwachtingen. De bezwaren tegen de zionistiek tekst deelt hij. Ook ziet hij weinig

in verklaringen die bol staan van het „Westduitse revanchisme“.

Een oorspronkelijke ontwerptekst bevatte die term vijf keer, maar na Westeuropese kritiek is dat voornamelijk nog tot twee keer teruggebracht. Van Schijndel is, evenals vrijwel alle anderen, te spreken over de Nederlandse voorbereidingen. Vraagtekens zet hij bij de houding van de JOVD die oorspronkelijk meedraaide in de voorbereidingsgroep en vervolgens koos voor deelname via de internationale koepel van liberale jongeren. De lijst van voorwaarden die die organisatie stelde en het oriënterende bezoek aan

Moskou om te zien of eraan voldaan was, vindt Van Schijndel „enigszins arrogant“.

Tenslotte bestaat er enige irritatie over de houding die, in de woorden van Van Schijndel, de vertegenwoordigers van stalinistische organisaties in de Nederlandse delegatie innemen. „Wanneer er enige kritiek op kwesties in Oost-Europa aan de orde komt, zeggen ze stevast „daar hebben we niks mee te schaffen, dat is hun zaak“. Dat vindt Van Schijndel wanneer er een werkelijke dialoog tot stand moet komen, een volstrekt verkeerd uitgangspunt.